

Dames en heren,

Voor het eerst vindt de uitreiking van de Guillon-penning plaats, vernoemd naar de Roermondse verzamelaar en amateur-archeoloog Charles Guillon. Ik heb zojuist meer over zijn leven verteld.

De Guillon-penning is een eerbetoon aan een persoon, stichting of vereniging, die zich heeft ingezet voor de Limburgse archeologie. Vandaag wordt de penning voor het eerst uitgereikt en we hopen dat dit een jaarlijkse memorabele gebeurtenis gaat worden. De organisatie van de Limburgse Archeologiedagen bepaalt wie in aanmerking komt voor de prijs - op grond van beargumenteerde voordrachten - en maakt een lofrede. Die zou ik nu graag willen afsteken.

Om de spanning er in te houden zal ik niet direct de naam van de laureaat prijsgeven. Mogelijk komt u er achter tijdens hetgeen ik over hem of haar te zeggen heb. Het bijzondere aan de winnaar is dat hij, een man dus, zijn eerste archeologische ervaring met mij persoonlijk deelde. Voor mij was het de eerste kennismaking met de Limburgse archeologie en met de Limburgse tongval. In 1978 kreeg het Rijksmuseum van Oudheden een telefoontje van een inwoner van - wij dachten toen Eijsden - die in de boomgaard van zijn schoonvader samen met zijn zwager stukken vuursteen had gevonden. De aanleiding voor de vondst was een historische bron dat in de bewuste boomgaard een St. Remigiuskapel gelegen zou hebben. De twee proefputten die waren gegraven - met een afmeting van 2 bij 1 meter elk - lagen nog open en wij reisden naar Eijsden af om ter plaatse te kijken. Naast de proefputten lag een onwaarschijnlijke hoeveelheid grond en toen wij in de proefput keken, bleken het 4 meter diepe schachten te zijn. Met een ladder konden wij de onderste lagen bekijken waar de laureaat zijn vondsten had gedaan: stukken vuursteen en stukken bot. Wij meenden toen de eerste sporen van Michelsbergcultuur te hebben, tezamen met resten van dieren die waren gejaagd of gehoed. Dat bleek later een misvatting, maar goed. De vinder zelf had op dat moment nog weinig benul van de archeologie en leek er bij toeval mee in aanraking te zijn gekomen. Dat zou snel veranderen.

Hij leek door een virus te zijn geïnfecteerd. Archeologie zou de passie van zijn leven worden en ik zou hem niet meer uit het oog verliezen. Enkele jaren later bleek hij mee te werken aan het onderzoek in de Belvédère. Met een kleine vriendengroep hadden ze de wanden van de groeve afgeschraapt op zoek naar sporen van prehistorische bewoning. Een ondankbare klus, maar na maanden vruchteloos zoeken was het raak. Een enkel stuk vuursteen verried de aanwezigheid van een kampement van vroege Neanderthalers en samen met ander vondsten uit de groeve betekende dit dat hier de oudste sporen van menselijke bewoning (tussen de 300.000 en 250.000 jaar) van Nederland waren ontdekt.

Onze, vermeende inwoner van Eijsden, speelde niet alleen een rol in de ontdekking van deze oude vindplaatsen, maar leverde ook een belangrijke bijdrage in de wetenschappelijke aspecten van het onderzoek en de verdere implicaties. Hij werd medeauteur van nationale en internationale wetenschappelijke publicaties en bemoeide zich zeer actief met de affaire Vermaning en daarmee verbandhoudende onderwerpen op het gebied van de steentijdarcheologie. Ook begon hij een actievere rol in de Limburgse amateur-archeologie te spelen door de aanvaarding van een bestuursfunctie binnen de Archeologische Vereniging Limburg en werd redactielid van het tijdschrift Archeologie in Limburg. Ik denk nu dat het voor de ingewijden wel duidelijk is over wie ik het heb. Ik zal u dan ook niet langer in onzekerheid laten: de eerste winnaar van de Guillon-Penning 2009 is Jean Pierre de Warrimont.

Ik wilde nog even doorgaan. Het bleef niet bij het Belvédère-onderzoek. In de negentiger jaren van de vorige eeuw begon hij ook in Belgische groeven te zoeken aan de zuid- en westkant van Maastricht. Door zijn inzet en doorzettingsvermogen werden vindplaatsen ontdekt zoals o.a. Veldwezelt-Hezerwater en Kesselt-Op den Schans. Daarnaast is Jean Pierre onvermoeibaar op bestuurlijk terrein. Vanuit het bestuur van het LGOG, sectie Archeologie worden talrijke activiteiten ontwikkeld en daarin is Jean Pierre het aanspreekpunt of de stuwende kracht. Ik noem bijvoorbeeld: de organisatie van lezingen, het opzetten van cursussen, het uitzetten van archeologische wandelingen, het schrijven van artikelen en ook heel nieuwe recente initiatieven waar zo dadelijk de gedeputeerde van de Provincie Limburg, Mevrouw Odile Wolfs, nog over zal spreken.

Jean Pierre is niet meer weg te denken uit de Limburgse archeologie, zo zeer zelfs dat sommige mensen verbaasd zijn als ze horen dat Jean Pierre ook nog een volledige baan heeft bij de DSM.

Het kan raar lopen. Een jongeman die via een klein proefputje in de boomgaard van zijn schoonvader kennis maakt de archeologie en zich ontwikkelt tot een amateur-archeoloog met een internationaal netwerk, een nog steeds bescheiden man die binnen de wetenschappelijke archeologische wereld als een serieus lid wordt beschouwd en zijn sporen op dat terrein heeft verdiend.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat diverse personen, toen wij het hadden over de Guillon-penning, direct hem noemden als een van de belangrijkste kandidaten. Als dank voor alles wat hij tot op heden heeft betekend voor de Limburgse archeologie - en wat hij ongetwijfeld nog zal gaan doen in de toekomst -, zijn wij blij en trots dat de eerste Guillon-penning aan hem overhandigd kan worden. De overhandigingceremonie zal verricht worden door de gedeputeerde van de Provincie Limburg: mevrouw Odile Wolfs.

Toespraak door Leo Verhart in verband met de uitreiking van de Guillonpenning.